

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

d. 12

Folk-Sagor

4.

Silfwerhvit och Lillwacker.

—♦—

Ät huru roligt,
Wid brasan förtroligt att höra talas om jettar och troll
Om winterqwällen, Då trollen på hällen dansa sin ringdans i
Sjærnkfar natt.

—♦—

Kalmar. Hos Ströhm & Bröder Westin, 1853.

Pris 3 f.

Silfwerhvit och Lillwacker.

Det war en gång en konung, som hade en drottning hwilken han mycket älskade. Men efter någon tid dog drottningen, och lemnade efter sig en enda dotter. När nu konungen blifwit enklings, wändes hela hans hug till den lilla prinsessan, och han höll henne kär såsom sin ögonsten. Den unga konungadottern werte så upp, och blev den sagraste jungfru, hwarom någon hört talas.

När prinsessan war femton wintrar gammal hände sig, att der utbrast ett stort örlig och hennes fader måste draga bort emot landets fiender. Såsom konungen nu icke hade någon, åt hwilken han kunde anförtro sin dotter, medan han sjelf wär borta, lät han bygga ett högt torn uti skogen, försåg det ymnigt med lifsmedel, och satte deruti sin unga dotter med hennes tärna. Tillika lät han utgå ett påbud, att ingen man, eho det wara måtte, skulle wid lifsstraff få nalkas intill tornet, det jungfrurna sutto inne.

Konungen menade sig nu hafwa gjort wäl för att akta sin dotters ära, och drog så bort i ledning. Under tiden sitter prinsessan i tornet med sin tärna, och sömmar silke på knå. Men i staden woro många raske konungasöner och andra ungerswenner, hwilkas hug lekte till den sagra mön, och de önskade gerna att komma till samtals med henne. När de märkte, att sådant icke kunde ske, buro de en stor harm emot konungen, och tänkte upp på hämnd. Till den ändan samråddes de med en gammal qwinna, som wiste mer än andra, och bär

do henne laga så, att konungadottern och hennes tjenstemö skulle mista sin ära, änskönt de icke varit i någon mans wäld. Kåringen lofwade sitt bistånd härutinnan. Hon trollade så i ett par äpplen, lade dem uti en korg, och gick till det enliga tornet, hwarest jungfrurna sutto.

När konungadottern och hennes tärna blefwo warse den gamla qwinnan, der hon satt utanför windögat, fingo de en stark lystnad att smaka hennes sagra äpplen. De ropade så åt kåringen, att de wille köpa af den kostliga frukten; men trollqwinnan swarade, att hon icke höll den fal. När nu jungfrurna icke upphörde med sina böner, sade gumman, att hon skulle skänka dem hwar sitt äpple, om de blott wille hissa ned en korg utföre tornmuren. Prinsesfan och hennes tärna tänkte icke på någon falskhet, utan gjorde såsom trollpackan hade sagt, och erhöilo så hwar sitt äpple. Men den förtrollade frukten hade en underlig kraft, ty begge jungfrurna blefwo på en gång hafwande, och innan året war om, födde hwardera en liten blomkind. Konungadotterns son kallades **Silwerhvit**; tärnans son nämndes **Lillwacker**. De begge swennebarnen werde till, och blefwo större och starkare än andra barn. Dertill hade de ett fagert utseende, och liknade hwarann såsom twenne bår, så att hwar man kunde wäl se och skönja att de woro sysson.

Det led nu om sju runda år, och konungen skulle komma hem ifrån ledingen. Då blefwo de begge jungfrurna mycket försträckt, och råddes att han skulle få spörja deras oära. De öfwerlade så med hwarandra, huru de skulle dölja sina barn; men ingendera wiste att råda härutinnan. När

nu ingen annan hjelp fanns till, togo jungfrurna med stor sorg farwål af sina söner, och hisade dem nu om natten ned ifrån tornet, att de sjelfwa skulle fresta sin lycka i werlden. Wid affskedet skänkte konungadottern åt Silfwerhvit en kostbar knif, till en hugkomst af hans moder. Men tårnan hade ingenting att gifwa sin son i föråring.

De begge fosterbröderna begynte nu sin wandring ut i werlden. När de hade färdats någon tid, kommo de till en mörk skog; uti skogen mötte dem en man, som war stor till wert och underlig till utseende. Mannen bar twenne swärd wid sidan och förde med sig sex stora hundar. Han helsade wänligt: "god dag, piltar små! hwadan ären I komna, och hwartut ställey I eder färd?" Swennerna förtäljde att de kommo ifrån ett högt torn, och ärnade sig ut i werlden för att pröfwa lyckan. Mannen mälte: "om det är såsom I sägen, wet jag eder härkomst bättre än någon annan. Och på det I skolen äga något till hugkomst af er fader, will jag gifwa eder hwardera ett swärd och tre hundar. Men ett skolen I lofwa mig, att I aldrig skiljens ifrån edra hundar, utan fören dem med eder, hwart I än tagen wägen." Piltarne tackade för mannens goda gåfwa, och lofwade göra såsom han sagt. Derefter skiljdes de ifrån honom, och drogo widare leden fram.

När de länge hade färdats omkring, kommo de omsider till en korswäg. Då sade Silfwerhvit: "mig synes, det låter gå of bättre, om wi pröfwa lyckan hwar för sig. Låtom of därför skiljas åt." Ellwacker swarade: "ditt råd är godt; men huru skall jag då framdeles kunna weta, om det går dig wäl i werlden?" "Jo," sade Silfwerhvit, "det

skall wara dig till ett tecken, att så länge watten är klart i denna källa, så länge lefwer jag; men när watten blifwer rödt och grumligt, då är jag död. Och tror jag förwist, att du lärer hånnas min bane." Silfwerhvit ritade nu med sin knif i källan; derefter tog han farwål af sin broder, och de drogo åt hwar sitt håll. — Lillwacker kom snart derefter till en kungsgård, hwarest han fick tjenst. Men hwarje morgon wandrade han till källan, för att spörja efter tidningar ifrån sin fosterbroder.

Silfwerhvit fortsatte nu ensam sin färd öfwer höga berg och djupa dalar, intill des han fick se en stor stad. Men uti staden tycktes stå illa till, ty husen woro klädda med swart, och alla inwånarne gingo tysta och sörjande, såsom hade der timat någon stor olycka. Silfwerhvit gick fram, och sporde hward orsaken mände wara till all denna bedröfwelse. Folket swarade: "wisserligen måtte du wara en långwäga främling, som icke förnummit, huru konungen och drottningen warit uti sjö-nöd, och blifwit twungna att bortlofwa sina tre döttrar. Redan i morgon skall hafstrollet komma och hemta den äldsta prinsessan." Wid dessa tidningar blef swennen glad och tänkte, det han nu hade ett godt tillfälle att winna gods och ryktbarhet, om lyckan eljest wille wara honom gynnansam.

När dagen war inne, band Silfwerhwit sitt swärd wid sidan, lockade sina hundar, och wandrade ensam ned åt hafwet. Wid han nu satt på hafsstranden fick han se hwarest konungadottern kom dragande utur staden, och med henne war en hofman, som saqt sig wara god att frålsa hennes lif. Men prinsessan war mycket bedröfwad och

gråt bitterligen. Då gick Silfwerhvit fram, och helsade höfswift på den fagra jungfrun. Wid det konungadottern och hennes följeslagare nu blefwo warse den raste ungerswennen, woro de mycket förfärad; ty de tänkte att det war hafstrollet som kom. Men hofmannen lopp undan för stor räddhåga skull, och gömde sig i ett högt träd, som werte inwid sjön. När Silfwerhvit märkte deras förskräckelse, sade han: "fagra jungfru! rådens icke för mig; jag skall icke göra eder något ondt." Konungadottern svarade: "är det icke du, som kommer för att taga mig?" "Nej," genmålte Silfwerhvit: "jag är kommen hit för att frälssa eder." Då gladdes prinsessan att en så bald kämpe wille strida för henne, och de talade länge och wänligt med hwarandra. Under samtalen bad Silfwerhvit, att jungfrun skulle unna honom en bön, det hon wille löfka honom. Konungadottern biföll hans begäran, och Silfwerhvit lade sitt hufwud på hennes knä; men under det han hwilade tog prinsessan en guldring, och fäste oförmärkt ibland swennens hårlockar.

Rätt som det nu war, kom hafstrollet farande utur djupet, så att skum och wåg yrde widt omkring. När trollet fick se Silfwerhvit, wredgades det och sade: "hwarföre sitter du jemte min prinsessa?" Ungerswennen genmålte: "jag tänker att hon är mera min än din." Hafstrollet sade: "det wilja wi blifwa två om; men nu skola wi först låta våra hundar slå." Silfwerhvit war icke sen hårtill, utan hetsade sina hundar emot trollets hundar, och det blef ett argt slagsmål. Men leken ändades så, att swennens hundar fingo öfwerhanden, och beto ihjäl hafshundarne. Genast

drog Silfwerhvit sitt swärd i fullt flygande, gick emot hafstrollet, och högg ett wäldigt hugg, så att odjurets hufwud trillade på sanden; men trollet skriade förfärligt och for ut i sjön, så att watten stod högt i himmels sky. Derefter tog swennen sin silfbodda knif, skar ut ögonstenarne ur trollets hufwud, och gömde dem hos sig. Han helsade så på den fagra prinsessan, och gick hastigt sina färde.

När nu striden war förbi, och ungerswennen hade gått sin lös, kröp hofmannen neder ur trädet och hotade prinsessan med döden, om hon icke wille säga för alla, det han och ingen annan hade frälsat henne. Konungadottern dristade icke neka till denna begäran; ty hon räddes för sitt lif. Hon gick så med hofmannen hem till kungsgården, hwarest de undfingos med stor ära och hedersbewisning. Men der blef icke ringa glädje i landet, när folket fick spörja att den äldsta prinsessan blifwit frälsad ifrån hafstrollet.

Andra dagen aflopp allt på samma sätt. Silfwerhvit gick ned åt stranden och mötte den medlersta prinsessan, när hon skulle utlemnas åt trollet. Men då konungadottern och hennes ledsagare blefwo honom warse, wordo de mycket förfärade; ty de tänkte, att det war hafstrollet som kom. Hofmannen kröp nu i träd såsom förra gången; men prinsessan efterkom swennens begäran och löskade honom, liksom hennes syster hade gjort. Hon band derwid sin guldring i Silfwerhwits långa hår.

När det så hade lidit en stund, hördes ett stort gny ur hafwet, och der kom fram ett hafstroll, om hade tre hundar och tre hufwuden. Men

Silfwerhwits hundar behöllo seger öfwer hafshundarne, och swennen sjelf högg ihjäl trollet med sitt swärd. Derefter tog han fram sin silfbodda knif, skar ut trollets ögonstenar och gick sina färde. Men hofmannen war icke sen, utan kröp ned af trädet, och twang prinsessan att göra ed, det han och ingen annan hade frälsat henne. De wände så åter till kungsgården, hwarest hofmannen undficks med stor ära, och blef hällen för den ypperste kämpe.

Tredje dagen band Silfwerhvit swärd wid sidan, lockade sina tre hundar, och wandrade åter igen ned till hafwet. Wid han nu satt på sjöstranden, fick han se hwarest den yngsta konungadottern kom dragandes utur staden, och med henne gick den manhaftige hofmannen, som tredde hafwa frälsat hennes systrar; men prinsessan war mycket bedröfwad, och gråt modiga tårar. Då gick Silfwerhvit fram, och helsade höfwißt på den sagra jungfrun. Wid nu konungadottern och hennes följeslagare blefwo warse den raske ungerswennen, wordo de mycket förfärade; ty de trodde att det war hafstrollet som kom. Men hofmannen lepp undan och gömde sig i ett högt träd som werte inwid sjön. När Silfwerhvit märkte deras räddhåga, sade han: "sagra jungfru! rådent icke för mig, jag skall icke göra eder något ondt. Konungadottern swarade: "är det icke du, som skall taga mig?" "Nej," genmålte Silfwerhvit, "jag är kommen hit för att frälsa eder." Då gladdes prinsessan, att en så bald kämpe wille strida för henne, och de talade länge och wänligt med hwatandra. Under samtaleet bad Silfwerhvit, att den sagra jungfrun skulle unna honom en bön, de

hon wille löfka honom. Konungadottern samtyckte gerna till hans begäran, och Silfwerhvit lade sitt hufwud på hennes knå. Men när prinsessan fick se guldringarne, hwilka hennes systrar hade bundit i swenners hår, blef hon förundrad, och flåtade oförmärkt ännu en ring i hans lockar.

Rätt som det nu war, kom hafstrollet farande utur djupet med mycket gny, så att skum och wåg yrde högt emot himmelen. Odjuret hade den gängen sex hufwuden, och nio hundar. När nu trollet blef warse Silfwerhvit, der han satt hos den unga konungadottern, wredgades det, och ropade: "hwad har du att göra med min prinsessa?" Ungerswen genmålte: "jag tänker, att hon blir snarare min än din." Trollet sade: "derom wilja wi blifwa två; men nu skola wi först låta våra hundar slå." Silfwerhvit war icke sen, utan betjade sina hundar till strids emot hafshundarne, och der blef ett argt slagsmål. Men leken lyftades så, att swennens hundar wunne öfverhanden, och beto ihjäl alla nio hafshundarne. Genast drog Silfwerhvit sitt blanka swärd, gick emot hafstrollet, och högg till, så att alla sex hufwuden trillade på sanden; men odjuret skriade förfärligt, och for ut i sjön, så att wattenet stod högt i sk. Swennen tog derefter sin silfbodda knif, och skar ut alla trollets tolf ögonstenar. Han helsade så på den unga konungadottern, och drog skyndsam t sina färde.

När nu striden war lyftad och ungerswennen hade gått bort, steg hofmannen ned ur trädet, drog sitt swärd, och hotade prinsessan med döden, om hon icke wille säga, det han hade frålsat henne ifrån trollet, liksom han frålsat hennes begge

systrar. Konungadottern dristade icke neka till hans begäran, ty hon räddes för sitt lif. De wandrade derefter tillsammans emot kungsgården. Men när konungen fick se dem begge wid lif, wardt en stor glädje öfwer hela hofwet, och de undfingos med stor hedersbewisning. Hofmannen war nu annat till karl, än när han satt uppkrupen i trädet. Konungen lät så tillreda ett präktigt gästbud, med lust och lek och dans och strängaspel, samt lofwade hofmannen sin yngsta och käraste dotter till lön för hans mannamod.

Midt under bröllopsglädjen, medan konungen satt till bords med alla sina män, öppnades dörren, och Silfwerhvit kom in, åtföljd af sina hundar. Swennen trädde dristigt fram i gästbudssalen, och helsade konungen. Men när de tre konungadöttrarne igenkände honom, blefwo de högligen glada, sprungo upp ifrån bordet, och lupo främlingen till mötes. Häröfwer wardt konungen mycket förundrad, och sporde hward sådant mände betyda. Då förtäljde den yngsta prinsessan huru allt hade tillgått ifrån början till slut, och att Silfwerhvit war den som hade frälsat dem, medan hofmannen satt uppe i trädet. Till yttermera wisso uppsökte konungadöttrarne, hwar och en, den guldring som hon hade inflåtat i Silfwerhwits hår. Men konungen wiste ännu icke rätt, hward han borde tänka om allt detta; då sade Silfwerhvit: "Herre, konung! på det du icke skall twifla om dina döttrars ord, kan du här se ögonstenarne efter hafstrollet som jag dräpte." Nu förstod konungen och alla hans män, att prinsessorna hade förtäligt sanningen. Den swelkulle hofmannen fick så lida sitt wälförtjenta straff; men Silfwerhvit

blef emottagen med stor åra, och man den yngsta Konungadottern, samt med henne halfwä rifet.

Sedan bröllopet war ändadt, flyttade Silfwerhvit med sin unga brud till en stor kungsgård, och lefde med henne i ro och lycka. Då hände sig en natt, medan alla sofw, att det klappade på windögat och en röst hördes ropa: "Silfwerhvit! kom, jag will tala med dig." Konungen wille icke wäcka sin unga brud, utan steg hastigt upp, band swärdet wid sidan, lockade sina hundar och gick ut. När han så kom under klar himmel, stod der framför honom ett Troll, som war både stort och bistert till utseende. Trollen sade: "Silfwerhvit! du har dräpt mina tre bröder, och jag är kommen att hämnas deras död. Därföre är mitt förslag, att du går med mig till hafsstranden, och att wi der kämpa med hwarandra." Detta wilkor likade ungerswennen wäl, och han följde trollet utan gensägelse. När de nu kommo ned emot hafwet, lågo der trenne stora hundar, hwilka trollet hade fört med sig. Genast hetsade Silfwerhvit sina hundar emot trollhundarne, och der blef ett argt slagsmål; men leken lyktades så, att trollhundarne måste wika undan. Derefter drog konungen sitt swärd, gick manligen fram emot trollet, och witte det många dräpliga hugg, så att der blef en wäldig kamp. Men när trollet märkte att striden gick emot, blef det försäradt, och lopp hastigt undan till ett högt träd; Silfwerhvit och hans hundar lupo efter, och hundarne skällde häftigt. Då beghnte trollet bedja för sig och sade: "Käre Silfwerhvit! jag will taga böter för mina bröder; men tyfta dina hundar, medan wi få tala wid." Konungen befallte nu sina hundar tiga

stilla; men det half icke, utan djuren skälde hårdare än förut. Då tog trollet tre hår af sitt hufvud, räckte dem åt Silfwerhvit, och sade: "lägg ett hår öfwer hwardera hunden, så lærer han nog hålla sig tyst." Konungen gjorde såsom honom sades; genast thstnade hundarne och lågo orörliga, såsom hade de blifwit fastsmidda wid jorden. Nu märkte Silfwerhvit att han blifwit besviken; men det var för sent. Trollet steg så ned ur trädet, drog sitt swärd, och började enwiget å nyo; men de hade icke skiftat många hugg med hwarandra, förr än Silfwerhvit fick banesår, och låg i sitt blod på marken.

Sagan återwänder nu till Lillwacker. Han gick om morgonen till källan wid korsvägen, och fann henne full med blod. Då förstod han att Silfwerhvit war död, och ihågkom sitt löfte att hämnas sin fosterbroder. Han lockade så sina hundar, band swärdet wid sidan, och wandrade vägen fram intill des han kom till en stor stad. Men uti staden war allt uppfyllt med glädje, folket swärma de på gatorna, och husen woro klådda med skar lakan och andra präktiga tyger. Lillwacker sporde hwad orsaken mände wara till all denna fröjd. Folket swarade: "wisserligen måste du wara fjer ran ifrån, som icke wet, att här är kommen en håld kämpe, wid namn Silfwerhvit; han har frälsat våra tre prinsessor och är nu konungens mäg." Lillwacker sporde noga huru allt detta hade tillgått; derefter wandrade han vägen fram intill des han om aftenen kom till kungsgården, hwarest Silfwerhvit bodde med sin fagra brud.

När nu Lillwacker trädde in genom bergporten, helsade alla honom för konung: ty han war så

lif sin fosterbroder, att ingen kunde skilja dem ifrån hwarandra. Wid swennen så kom i soffstugan, trodde äfwen drottningen att det war Silfwerhvit; hon gick honom derföre till mötes, och sade: "Herre, konung! hwi har du dröjt så länge? Jag har med sorg afbidat din hemkomst." Lillwacker swarade icke mycket till detta tal, utan war tyst och fåordig. Han gick derefter till sängs med drottningen; men lade ett blankt swärd emellan sig och henne. Den unga bruden wiste icke hwad hon skulle tro om allt detta, ty hennes gemål hade förut icke haft sådan underlig sed. Men hon tänkte: "det är icke godt spørja om annans hemlighet," och sade derföre ingenting.

Om natten, medan alla sofw, klappade det på windögar, och en röst hördes ropa: "Lillwacker kom, mig lyfter tala med dig." Swennen steg genast upp, grep sitt goda swärd, lockade sina hundar och gick ut. När han kom under bar himmel stod der framför honom samma troll, som hade dödat Silfwerhvit. Trollet sade: "Lillwacker! följ mig, så skall du träffa din fosterbroder." Swennen war straxt redo att wandra med; trollet gick förut. När de så kommo till hafsstranden, woro der tre stora hundar, hwilka trollet hade fört med sig. Något längre bort, hwarest kampen hade stått, låg Silfwerhvit i sitt blod, och jemte honom lågo hans hundar fastbundna wid jorden. Då förstod Lillwacker huru allt hade tillgått, och tänkte att han gerna wille wäga sitt lif, för att hämnas sin fosterbroder. Genast hetsade han sina hundar emot trollhundarne, och der blef ett argt slagsmål; men leken lyftades så, att Lillwackers hundar behöllo öfwerhanden. Swennen drog derefter sitt swärd,

och gick fram emot trollet med stora och manliga hugg. Men när trollet märkte att kampen gick emot, lopp det undan, och flydde till ett högt träd. Billwacker och hans hundar lupo efter, och hundarne skällde häftigt. Då beghnte trollet bedja för sig, och sade: "Käre Billwacker! jag vill gifwa böter för din fosterbroder; men stilla dina hundar medan wi få talas wid." Tillika räckte trollet fram tre hufwudhår och mälte: "Lägg ett hårstrå öfwer hwardera hunden, så låter han nog hålla sig tyst." Men Billwacker märkte att hårunden war något smek, han tog därför de tre hufwudhåren, och lade dem i stället öfwer trollhundarne. Genast föllo dessa till jorden, och lågo ordeligen såsom hade de varit utan lif.

När nu trollet förnam, att det rådslag icke hade framgång, blef det högeligen förfäradt och sade: "Käre Billwacker! jag vill gifwa dig böter för din broder, allenast du lemnar mig i fred." Ungefwennens sporde: "hwad kunde du wäl gifwa mig så kårt som min fosterbroders lif?" Trollet genmälte: "här gifwer jag dig twenne flaskor. I den ena är ett watten af sådan art, att om du stryker dermed på någon som är död, qwickenar han genast åter wid; men i den andra är ett sådant watten, att om du stryker deraf och någon kommer der inwid, blifwer han genast fast. Och mena jag att större kostbarheter än dessa begge nåppelligen låra finnas." — Billwacker sade: "ditt förslag likar mig wäl, och jag vill antaga det; men et måste du löfwa mig dertill, att du löser min fosterbroders hundar." Trollet gick in härpå, steg ned ur trädet, och blåste på hundarne, och de warden åter lösa. Derefter tog Billwacker de begg

flaskorna, och wandrade med jetten ifrån hafstrandén.

När de hade gått ett stycke tillsammans, kommo de till en stor stenhäll, som låg tätt inwid vägen. Då skyndade Lillwacker förut, och strök oförmärkt på stenen ur den ena flaskan. Wid nu trollet skulle gå der förbi, hetsade swennen alla sina sex hundar på en gång, hwarwid jetten wex undan, och kom så att widröra stenhällen. Trollet blef nu fast, och förmådde icke röra sig ifrån stället; men efter någon stund rann dagen upp i öster, och lyfte på stenen. När nu trollet fick se solen, sprack det, och fick så sin bane.

Lillwacker sprang derefter bort till sin fosterbroder, och stänkte på honom med watten ur den andra flaskan, så att han åter kom till lif. Då wardt en stor glädje, såsom man wäl kan weta. Fosterbröderna följdes derefter till kungsgården, och förtäljde under wägen sina öden och äfventyr. Lillwacker ömtalade huru han fått weta sin wäns nöd, och huruledes han kommit till kungsgården, och der blifwit hällen för den unge konungen. Han skämtade tillika deröfwer, att han hade gått till fångs med drottningen, utan att hon märkte annat än han war hennes rätta gemål. Men när Silfwerhvit hörde detta tal, tänkte han, att Lillwacker hjudit drottningen någon oåra; då rann hans sinne till, så att han i wredesmod drog sitt swärd och stötte det i sin fosterbroders lif. Lillwacker föll nu död till marken, och Silfwerhvit gick ensam hem till kungsgården. Men swennens hundar wille icke öfswergifwa sin husbonde, utan lade sig tju-tande omkring hans kropp och slickade hans sår.

Om qwällen, när den unge konungen och hans

gemål skulle gå till sängs, sporde drottningen hwarföre han war så tungsint och fåordig. Silfwerhvit svarade föga hårtill. Då sade drottningen: "mycket har mig undrat, hwar som håndt dig under de sista dagarne; men mest lystet mig likwål få weta, hwarföre du i natt lade ett draget swärd emellan oss." Nu gick det upp ett ljus för Silfwerhwits ögon, han förstod att hans fosterbroder war oskyldigt dräpen, och ångrade bittert det han hade så illa lönat Billwacker för sitt lif. Konungen sleg derefter genast upp, och gick bort till stället, hvaräst hans fosterbroder låg. Han gjöt så lifswatten ur sin flaska, och twättade swennens sår; straxt qwicknade Billwacker wid igen, och de begge fosterbröderna wandrade med fröjd och glädje åter till kungsgården.

När de nu kommit tillbaka, förtäljde Silfwerhvit för sin drottning huru Billwacker hade frälsat hans lif, och hwar andra äfventyr de hade bestått tillsammans. Då wardt lust och gamman öfwer hela kungsgården, och swennen undficks af alla med stor ära och hyllest. Men när Billwacker hade dwälts der någon tid, friade han till den medlersta prinsessan, och fick hennes och hennes fränders ja och samtycke. Derefter firades brölloppet med mycken ståt, och Silfwerhvit delade halfwa riket med sin fosterbroder. Men de begge bröderna byggde tillsammans i frid och enighet, och om de icke äro döda, lefwa de och må wäl ännu i denna dag.

